

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 100.625 van 7 november 2001  
in de zaak A. 95.006/XIV-3588.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat S. COECK,  
                  kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,  
                  joe Englishstraat 63, bus 35

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 29 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 mei 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 11 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat S. COECK verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 14 november 1999 en zich vluchteling verklaart op 19 november 1999; dat op 8 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 10 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

Overwegende dat deze verdragsbepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het eerste middel niet-ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Aantasting van de rechten van verdediging: recht op kwalitatief goed tolkwerk  
Verzoeker werd bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/05/2000 bijgestaan door een tolk die enkel het R. en het Engels machtig was. Deze tolk vertaalde derhalve de R. verklaringen van verzoeker naar het Engels voor de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die de verklaringen vervolgens neerschreef in het Nederlands.

Door deze omslachtige manier van vertalen is er onvermijdelijk noodzakelijke informatie verloren gegaan.

Het recht op kwalitatief goed tolkwerk maakt een van de fundamentele rechten op verdediging uit.

Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in de zaak KAMASINSKI / OOSTENRIJK, waarin werd beslist dat eenieder recht heeft op kwalitatief behoorlijk tolkwerk in het kader van een procedure, dat naar analogie kan toegepast worden op de onderhavige procedure, aangezien deze eveneens tot gevolg heeft dat iemand niet meer in het land waar hij zich op dat ogenblik bevindt kan verblijven.

Zie: Hof Mensenrechten, 19 december 1989 (Kamasinski / Oostenrijk), Rev. Trim. D. H., 217, noot CALEWAERT, J.”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar tweede middel eigenlijk de schending van de zorgvuldigheidplicht aanvoert; dat de eerste verwerende partij weliswaar verplicht is op een zorgvuldige wijze tot haar feitenvinding te komen, maar dat zij geenszins onzorgvuldig te werk gaat door het loutere feit dat zij zich baseert op verklaringen die vanuit het R. naar het Engels worden vertaald door een tolk, waarna deze verklaringen vanuit het Engels in het Nederlands worden opgetekend door een ambtenaar bij de dienst Vreemdelingenzaken; dat de verzoekende partij beweert dat “(er) door deze omslachtige manier van vertalen (...) onvermijdelijk noodzakelijke informatie verloren gegaan (is)”, zonder concreet aan te tonen welke “noodzakelijke informatie” “verloren” zou zijn gegaan; dat zij bovendien bij de ondertekening van het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen maakte betreffende het tolkwerk, noch nadien in haar dringend beroep bij de commissaris-generaal; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Aantasting van de rechten van verdediging: recht op een tweede verhoor bij het Commissariaat-Generaal

Verzoeker werd nooit een tweede maal gehoord voor het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen, dat zijn beslissing genomen heeft op basis van het eerste en enige verhoor van verzoeker op 08/05/2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Door het niet respecteren van de hoorplicht door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen wordt het recht op verdediging van verzoeker aangetast, gelet op het belang van de beslissing over de ontvankelijkheid en het gebrek aan rechterlijk toezicht.

Zie: Dirk VANHEULE, *Vluchtelingen. Een overzicht.*, 1998, 387; en Sylvie SAROLEA, “La défense du candidat-réfugié”, *R. D. E.*, 1996, 580.”;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht

Conform art. 62 van de wet van 15/12/1980 en van art. 3 van de wet van 29/07/1991 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn”:

‘De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.’

Volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel dienen de administratieve beslissingen steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag te hebben.

Het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

In casu laat de niet afdoende motivering opgenomen in de bestreden beslissing de Raad van State niet toe de deugdelijkheid en de vereiste grondslag van de motivatie te onderzoeken.

Het Commissariaat Generaal steunt zijn beslissing op het feit dat niet zou kunnen worden gesteld dat verzoeker niet op bescherming zou kunnen rekenen van de XXX autoriteiten. Verzoeker wijst desaangaande naar zijn uiteenzetting onder II.1. Deze vergissing kan gemakkelijk toegeschreven worden aan de snelheid en inefficiëntie waarmee verzoeker werd verhoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat er geen controle bestond over de kwaliteit en efficiëntie van de vertalingen van de tolk die het verhaal van verzoeker vertaalde.

De toestand in XXX is op geen enkele manier onderzocht en de beslissing is genomen zonder enige kennis van zaken.

Dat derhalve het bestuur haar beslissing niet met de haar opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren heeft omkleed.”;

Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en op de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Er dient te worden vastgesteld dat de oorzaken van betrokkenes problemen niet onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen. Betrokkene zou door T. zijn vervolgd omdat zijn restaurant zich bovenop een oude begraafplaats van T. zou hebben bevonden. Er kan bijgevolg dus niet worden besloten dat betrokkene in XXX zou zijn vervolgd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, zijn politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegronnd middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet dienstig kan worden ingeroepen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend en één, door :

|        |                 |                       |
|--------|-----------------|-----------------------|
| de HH. | G. DEBERSAQUES, | wnd. kamervoorzitter, |
|        |                 | staatsraad,           |
|        | W. GEURTS,      | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**W. GEURTS.**

**G. DEBERSAQUES.**